

Νικᾶτε τὸ κακὸ διὰ τοῦ καλοῦ

Διὰ τῆς χάριτος, πού μοῦ ἐδόθηκε, λέγω στὸν καθέναν ἀπὸ σᾶς νὰ μὴν ἔχη διὰ τὸν ἑαυτὸν του μεγαλύτερη ἰδέα ἀπὸ ἐκείνη πού πρέπει νὰ ἔχη, ἀλλὰ νὰ σκέπτεται μὲ μετριοφροσύνην ἀνάλογα μὲ τὸ μέτρον πίστεως πού ὁ Θεὸς ἐμοίρασε στὸν καθένα. Διότι ὅπως εἰς ἓνα σῶμα ἔχομεν πολλὰ μέλη, ἀλλ' ὅλα τὰ μέλη δὲν ἔχουν τὴν ἴδιαν λειτουργίαν, ἔτσι ἐμεῖς, οἱ πολλοί, ἀποτελοῦμεν ἓνα σῶμα ἐν Χριστῷ καὶ ὁ καθένας εἴμεθα μέλη ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Ἐχοντες δὲ χαρίσματα διαφορετικά, σύμφωνα μὲ τὴν χάριν πού μᾶς ἐδόθηκε, ἄς τὰ χρησιμοποιήσωμεν, ἐάν προφητεῖαν, ἀνάλογα μὲ τὴν πίστιν μας, ἐάν ὑπηρεσίαν, εἰς τὸ ἔργον τῆς ὑπηρεσίας, ὁ διδάσκαλος, εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἐκείνος πού παρηγορεῖ, εἰς τὴν παρηγορίαν, ἐκεῖνος πού δίνει κάτι, ἄς τὸ κἀνὴ μὲ γενναιοδωρίαν, ἐκεῖνος πού εἶναι προϊστάμενος, ἄς ἐργάζεται μὲ ζῆλον, ἐκεῖνος πού ἐλεεῖ, ἄς ἐλεῆ μὲ χάραν.

Ἡ ἀγάπη νὰ εἶναι εἰλικρινής. Μισεῖτε τὸ κακὸν καὶ προσκολλᾶσθε εἰς τὸ καλόν. Ὡς πρὸς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, νὰ εἰσθε γεμᾶτοι στοργὴν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν, ὁ ἓνας νὰ ξεπερνᾷ τὸν ἄλλον· νὰ μὴν εἰσθε ὀκνηροὶ ὡς πρὸς τὸν ζῆλον, νὰ εἰσθε κατὰ τὸ πνεῦμα θερμοὶ, νὰ ὑπηρετῆτε τὸν Κύριον, νὰ χαιρετε διὰ τὴν ἐλπίδα σας, νὰ ἔχετε ὑπομονὴν εἰς τὴν θλιψιν, νὰ ἐπιμένετε εἰς τὴν προσευχὴν, νὰ συμμετέχετε εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν χριστιανῶν, τὴν φιλοξενίαν νὰ ἐπιδώκετε.

Εὐλογεῖτε ἐκείνους πού σᾶς διώκουν, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. Νὰ χαιρέτε μὲ ἐκείνους πού χαίρουν καὶ νὰ κλαῖτε μὲ ἐκείνους πού κλαίου. Μεταξὺ σας νὰ ἔχετε τὸ αὐτὸ φρόνημα. Νὰ μὴ εἰσθε ὑψηλόφρονες, ἀλλὰ νὰ συναναστρέφεσθε τοὺς ταπεινοὺς. Μὴ θεωρῆτε τοὺς ἑαυτοὺς σας σοφοὺς. Σὲ κανένα νὰ μὴ ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ φροντίζετε νὰ κάνετε ὅ,τι εἶναι καλὸν ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν εἶναι δυνατόν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐσᾶς, νὰ ἔχετε εἰρήνην μὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους.

Μὴν ἐκδικῆσθε οἱ ἴδιοι, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δώσατε τόπον Μεῖς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι γραμμένον: "Σ' ἐμένα ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις, ἐγὼ θὰ ἀνταποδώσω, λέγει ὁ Κύριος". Ἀλλ' ἐάν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, δώσε του ψωμί, ἐάν διψᾷ, πότιξέ τον· κάνοντας αὐτό, θὰ συσσωρεύσης ἀναμμένα κάρβουνα στὸ κεφάλι του. Νὰ μὴ νικᾶσαι ἀπὸ τὸ κακόν, ἀλλὰ νὰ νικᾶς τὸ κακόν διὰ τοῦ καλοῦ.

Ἀπ. Παῦλος, Ρωμ. 12 : 3 - 21

Γερόντων

✘ Μὴν καθλώνεσθε μπροστά στὴν τηλοψία (τηλεόρασι). Μὴν ξεχνάτε ὅτι τὸ κουμπί δὲν χρησιμεύει μόνο γιὰ νὰ τὴν ἀνοίγουμε, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὴν κλείνουμε. Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς τυφλώσεως!

✘ Ἡ καρδιά μου ἔχει μόνο εἰσοόδους. Ἐξοόδους δὲν ἔχει. Ὁ, τι κι ἂν κἀνὴ, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τὸ ἴδιο, ὅπως τὸν ἀγαποῦσα

τότε πού πρωτομπήκε στὴν καρδιά μου. Προσεύχομαι γι' αὐτὸν καὶ ζητῶ τὴν σωτηρία του.

✘ Ὅποιος φοβᾶται τὸν Θεό, δὲν φοβᾶται τίποτε ἄλλο.

✘ Ὅταν κάποιος εἶναι καλοπροαίρετος, ὁ Θεὸς κάπου ὅπωςδὴποτε θὰ τὸν συναντήσῃ.

✘ Ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, τὸ κάλλος εἶναι ματαιότης, διότι μένουν ἐδῶ. Ἡ ἐλεημοσύνη ὅμως, ἡ ὑπομονή, ἡ ἀνεξικακία καὶ γενικῶς οἱ ἀρετές, δὲν εἶναι ματαιότης, διότι σὲ συνοδεύουν καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ.

Γέρων Ἐπιφάνιος

✘ Ἐγὼ, ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς μου, βρῆκα τὸ ἐξῆς: Ὅσο δίνεις, τόσο ὁ Θεὸς τὸ πολλαπλασιάζει. Τὸ εἶπα καὶ εἰς τὴν Μητρόπολιν. Ἐγὼ τὸ πορτοφόλι τὸ ἔχω ἀνοιχτό πάντα καὶ πάντα γεμᾶτο εἶναι. Τὸ εἶχα πεῖ καὶ σὲ πολλοὺς μεγάλους ὅτι εἰς τὸ πορτοφόλι μου μέσα ἔχω τὸν Χριστὸν καὶ Αὐτὸς κανονίζει τὰ πάντα, ὅ, τι χρειάζεται εἰς τὸν ἀνθρώπον.

✘ Δὲν εἶμαι καὶ μορφωμένος, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς, ἔτσι τὸ κατάλαβα, ὅτι τὴν νύχτα καὶ μὲ ἄδειο τὸ στομάχι, δύνασαι νὰ ψάλλῃς καλύτερα.

✘ Ὁ γιατρός εἶναι συνεργάτης τοῦ Θεοῦ.

✘ Ἐγὼ ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς μου ἐγνώρισα ὅτι δὲν μὲ σώζει οὔτε τὸ παλαιόν οὔτε τὸ νέον ἡμερολόγιο. Θὰ μὲ σώσῃ ἡ ταπεινώσις, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλεημοσύνη κ. λ. π....

Παπα - Δημήτρης Γκαγκαστάθης

✘ Χωρὶς τὴν ἀγάπη ὅλα εἶναι μάταια, ἀχριστα, ἀνωφελῆ. Ἡ ἀγάπη, καὶ ἂν ὑπάρχει μεμονωμένη, εἶναι ἀνωτέρα ὄλων. Ἐπειδὴ ἔχει μαζί της τὸν Θεόν. "Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ".

Γέρων Φιλόθεος

Όταν έφθασε η άγια Ανάστασις του Χριστού, πήγε ο Όσιος Άνδρέας, ο διά Χριστόν Σαλός, όπως συνήθιζε, στη μεγάλη Εκκλησία να προσευχηθή. Έπειτα στάθηκε στην είσοδο του "Ωρολογίου", για να παρατηρή όσους έμπαιναν να προσευχηθούν ή έβγαιναν. Τότε ο Κύριος θέλησε να του φανερώση πώς αγωνίσθηκε ο καθένας την περίοδο της νηστείας.

Τελείωσε η Θεία Λειτουργία και άρχισε ο κόσμος να βγαίνει. Ο μακάριος, κοιτάζοντας το πρόσωπο του καθενός, καταλάβαινε με τη χάρη του αγίου Πνεύματος την άρετή, τις άμαρτίες του και την όλη πνευματική του κατάσταση.

Άρκετοι από αυτούς είχαν πρόσωπα λευκά σαν χιόνι, ενώ άλλοι λαμπρά σαν τον ήλιο. Τα κεφάλια τους ήταν άλειμμένα με λάδι και μύρο και στεφανωμένα με χρυσοστόλιστα στεφάνια που μοσχοβολούσαν σαν μενεξέδες και τριαντάφυλλα. Φορούσαν βασιλικές στολές από βύσσο και πορφύρα. Όμορφοι νέοι τους περιέβαλλαν με σεβασμό και τους απέδιδαν τιμή και δόξα.

Αυτοί ήταν όσοι διήνυσαν θεάρεστα την Άγία Τεσσαρακοστή με νηστείες και προσευχές. Γι' αυτό προγεύονταν τα αγαθά της Ουρανού Βασιλείας. Δεν μπορούμε να δούμε με τα σωματικά μάτια την δόξα που περιβάλλονται όσοι διανύουν ενάρετα το πέλαγος της νηστείας. Ο μακάριος όμως Άνδρέας τους έβλεπε και εύφραινόταν και δόξαζε τον Κύριο γά την προκοπή τους.

Έβλεπε πάλι ο δίκαιος άλλους, που έμοιαζαν με τους πρώτους γιατί ήταν λευκοί σαν χιόνι και τα προσωπά τους έλαμπαν σαν ήλιακή ακτίνα. Έπάνω τους αναπαύοταν το Άγιο Πνεύμα, γιατί ήταν καθαροί και ενάρετοι. Ζούσαν μακριά από την πορνεία, την μοιχεία, την μνησικακία και κάθε είδους φλυαρία, και κοινωνούσαν καθημερινά τα ζωοποιά μυστήρια.

Έβλεπε επίσης άλλους ντυμένους με χρυσές στολές, φωτεινές και μεγαλοπρεπείς. Πάνω από το κεφάλι τους πετούσαν λευκά περιστέρια και έσταζαν λάδι στις στολές τους. Εύωδίαζαν σαν πολύτιμο μύρο, σαν θυμίαμα, και η εύωδία αυτή ανέβαινε μέχρι τα νοητά εκείνα περιστέρια που ήταν άγγελοι Θεού. Αυτοί ήταν όσοι μοίραζαν ψωμί στους πεινασμένους, όσοι απέτρεπαν τις άδικίες και τα έγκλήματα, όσοι έξαγόραζαν τα ξένα χρέη και χορηγούσαν στους φτωχούς ένδύματα και σκεπάσματα. Αυτοί δεν υποχωρούσαν στη μοιχεία και στην πορνεία. Έπικοινωνούσαν με τους Άγιους και ήταν ταπεινοί. Ήσαν οι "θλιβόμενοι", κατά τον μακάριο Παύλο, και οι "υστερούμενοι" τα επίγεια αγαθά με τη θέλησή τους.

Είδε πάλι άλλους με χαριτωμένο πρόσωπο, ντυμένους με πολύτιμα ένδύματα να βαδίζουν χαρούμενοι. Τους άκολουθοῦσε μία κόρη πολύ ώραία. Φορούσε στεφάνι από κλαδί έλιās και ήταν, καθώς έλεγαν, η πρώτη θυγατέρα του βασιλιά. Φαινόταν να

είναι αδελφή τους. Τους παρηγορούσε και ράντιζε τα προσωπά τους με λάδι. Αυτοί οι πιστοί ήταν εκείνοι που πήγαιναν σε φυλακές και δικαστήρια και παρηγορούσαν τους φυλακισμένους με τα αγαθά τους. Ήσαν επίσης οι χριστιανοί που ζούσαν φιλήσυχα και δεν έλειπαν ποτέ από την Εκκλησία. Αγαπούσαν τα λόγια του Κυρίου, τα τίμια και άγνά και "γλυκύτερα υπέρ μέλι και κηρίον" (Ψαλμ. 18 :11) και έτρωγαν τό ψωμί τους με εύχαριστία, όχι με βλασφημία και καταλαλιά.

Έβλεπε όμως ο μακάριος και μερικούς με πρόσωπο μαυρισμένο ή λερωμένο από άκαθαρσίες. Έπάνω τους ήταν σκαρφαλωμένοι αϊλουροι και μικρά σκυλιά που έπαιζαν τα πόδια τους. Από τα μέλη τους κρέμονταν φίδια, τα όποια θήλαζαν την άκαθαρσία που έσταζε από τό σώμα τους. Και όχι μόνο αυτοί δεν τα έδιωχναν, αλλά τα κρατούσαν προσεκτικά. Στα πόδια τους είχαν βατράχους και μαζί με τα υπόλοιπα έρπετά που συμβόλιζαν τα πάθη τους, παρουσίαζαν έλεεινό θέαμα. Στόν Κύριο προξενούσαν πικρία και άποστροφή, ενώ στούς άγίους Άγγέλους, που έλαχε να φυλάνε τις ψυχές τους, λύπη και άδημονία.

Αυτοί ήταν οι άσωτοι και άρσενοκοίτες, οι μοιχοί και μαλακοί, οι φυλάργυροι. Αυτοί οι άνθρωποι σφογγίζουν κάθε τόσο τον βόρβορο της άμαρτίας σαν τούς χοίρους και δεν φοβούνται ούτε Θεό ούτε Άγγέλους. Δεν λυπούνται την ψυχή τους, δεν ύπολογίζουν τις ήμέρες των άγιων νηστειών, τις άποστρέφονται, τις μισούν και τις θεωρούν βαρειές. Και ενώ οι φρόνιμοι αγωνίζονται σκληρά για να σώσουν την ψυχή τους, αυτοί περνούν τη ζωή τους χωρίς φόβο.

Κλέβουν, είναι γαστρίμαργοι, δεν φοβούνται τον Κριτή και έχουν παραδώσει όλα τα μέλη τους στόν Διάβολο. Είναι αιχμάλωτοι στό θέλημά του, γι' αυτό αναπαύονται μέσα τους χιλιάρχοι δαίμονες με τα στρατεύματά τους. Τα φίδια και οι άσπίδες τίποτε άλλο δεν φανερώνουν παρά τούς δαίμονες, οι όποιοι χαιρόνται όταν κάποιος πέση στην πορνεία, στην μοιχεία και στην παμβέβηλη άρσενοκοιτία.

Όσοι δεν έβλεπε μόνο άνδρες σ' αυτό τό κατάντημα, αλλά και γυναίκες. Είναι φοβερός ο έρωτας της μοιχείας, και η τιμωρία του πολύ μεγάλη. Κατέχει τη δεύτερη θέση μετά τον φόνο, καθώς λένε οι άκριβείς μελετηταί του θείου νόμου.

Έβλεπε επίσης ο Όσιος μερικούς που ήταν γυμνοί, μαύροι και σκοτεινοί με μάτια κατακόκκινα. Τό πρόσωπό τους έμοιαζε με καμμένο φρύγανο, τόσο ήταν μαυρισμένο. Μερικοί Αιθίοπες έξαγριωμένοι τούς έσερναν σαν ήμιόνους. Τούς είχαν δεμένους με σχοινιά από τον λαϊμό και κρατούσαν κοφτερά μαχαίρια. Άλλοι Αιθίοπες κρατούσαν πύρινα ραβδιά και τούς χτυπούσαν για να βαδίζουν σύντομα. Από πάνω τους υπήρχε η έπιγραφή: "Μάγοι, φαρμακοί, γόητες". Αυτό τό θέαμα προξένησε στόν δίκαιο φόβο και λύπη. Πήγε κάπου απόμερα και έκλαψε.

Βλέπει κατόπιν να περνούν άλλοι γυμνοί και σκοτεινοί. Κρατούσαν δίκοπα μαχαίρια ματωμένα και πάνω στα κεφάλια τους υπήρχαν όχιές όλο όργή και θυμό. Κάθε μία έρέθιζε τό θυμά της, μέχρι να της ικανοποίηση την έπιθυμία. Αυτοί οι άνθρωποι έμοια-

ζαν άναίοθητοι και άμυαλοι. Φαίνονταν πολύ θλιμένοι και ταραγμένοι. Αύτοί ήσαν οι φονιάδες, οι άρπαγες και οι άσωτοι. Αύτοί έρεθίζονταν από τό νοητό εκείνο θηρίο, τήν όχιά, και δέν μετανουούσαν.

Εβλεπε επίσης άλλους ντυμένους μέ κουρέλια, και μαζί τους πολλές γυναίκες. Τά σώματά τους ήσαν γεμάτα άγκάθια και τριβόλια. Τούς τριγύριζαν οιαμερά έρπετά, βάτραχοι, ποντικοί, χελώνες και άλλα χειρότερα. Αύτοί ήσαν οι όργιλοι και οι θυμώδεις, οι πονηροί και πικροί, εκείνοι που μαστίγωναν άπάνθρωπα τούς δούλους τους και τούς άφηναν νά λιμοκτονήσουν.

Είδε και άλλους ό μακάριος, βουτηγμένους στην καπνιά από πάνω μέχρι κάτω. Είχαν πρόσωπα βλοσυρά, όλο δηλητήριο, κατασκότεινα σαν τών δαιμόνων. Όχιές και άσπίδες τούς έκλειναν τά αύτιά και τά μάτια, για νά μήν βλέπουν και νά μήν προσέχουν τά άναγνώσματα στους ιερούς Ναούς. Από πάνω τους ήταν γραμμένο: "Μνησικακία, ή πρώτη θυγατέρα του Διαβόλου". Από τά ρουθούνια τους έβγαине δηλητήριο άσπίδων, σκόρπιων και έρπετών που γέμιζε τόν άέρα. Γέμιζε όμως και τίς ψυχές τών άλλων ανθρώπων μέ τόση πικρία, ώστε νά χάνουν τή ζωή τους.

Αύτοί είναι όσοι βάζουν τούς ανθρώπους σε κινδύνους και θανάτους: οι μνησικακοί, οι υπερήφανοι, οι αισχρολόγοι, οι ύβρισται, οι ουκοφάντες και όσοι κρατούν έχθρα: επίσης όσοι κατακρίνουν και καταδικάζουν τά ξένα άμαρτήματα σαν νά είναι οι ίδιοι άθωοι από κάθε έγκλημα.

Οταν έφυγε όλο τό πλήθος, σηκώθηκε ό μακάριος και προσευχήθηκε, γιατί ήταν ταραγμένος. Μόλις τελείωσε, άκουσε μιá θεική φωνή:

- Γιατί τaráχθηκες, Άνδρέα, και σκυθρώπασες μέ αυτά τά λιγα που είδες; Έγώ βλέπω νά κάνουν τέτοια και χειρότερα σ' όλη τους τή ζωή. Τούς ύποφέρω όμως και περιμένω τή μετάνοιά τους.

Ό Όσιος θαύμασε και άπήντησε:

- Καλά είπες, Κύριε, μέ τόν Προφητάνακτά Σου για μάς, τούς βουτηγμένους στην άκαθαρσία ότι "άνθρωπος έν τιμῇ ων ου συνήκε, παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις άνοήτοις και ώμοιώθη αυτοις (Ψαλμ. μη' 21).

Ενας εύσεβής χριστιανός νέος, ό Νικηφόρος, ζούσε σε κάποια πόλι της Άνατολής στα χρόνια του Αύτοκράτορος Ούαλεριανού. Στην ίδια πόλι έμενε και κάποιος ζηλωτής χριστιανός Ίερεύς, ό Σαπρίκιος. Οι δυό τους είχαν συνδεθῆ μέ στενή, πολύ στενή πνευματική φιλία. Ό Νικηφόρος, σαν νεώτερος, έσέβετο και ύπάκουε τόν Σαπρίκιο. Εκείνος πάλι αγαπούσε και συμβούλευε τόν νέο.

Αλλ' ό Διάβολος, που φθονεί κάθε καλό, έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στους και διέλυσε τήν ώραία φιλία τους. Ό Σαπρίκιος, ξεχνώντας πως ήταν ύπηρετής του πράου και άνεξικακου Ίησού, τόσο πολύ έμίσησε τόν Νικηφόρο, που δέν ήθελε νά τόν ιδῆ στα μάτια του. Πολλές φορές ό αγαθός νέος προσπάθησε νά πλησιάση τόν παλιό του φίλο, για νά του ζητήσει συγγνώμη. Έβαλε κι άλλους μεσίτες για νά συνδιαλλαγούν. Μά όλα πήγαιναν χαμένα μπροστά στην πείσιμονα άρνησι του Ίερέως.

Ακριβώς τότε ξεσπασε διωγμός μεγάλος εναντίον τών Χριστιανών σε όλη τήν Άνατολή. Μεταξύ τών πρώτων, στην πατρίδα του Νικηφόρου και του Σαπρίκιου, έπιασαν τόν Ίερέα Σαπρίκιο και τόν βασάνισαν για νά άρνηθῆ τήν πίστι του και νά θυσιάση στα είδωλα. Στην άρχῆ εκείνος υπέμεινε μέ γενναιότητα τά μαρτύρια, ώμολόγησε μέ θάρρος τήν άφοσίωσί του στον Χριστό και τέλος κλείστηκε στην φυλακή έως ότου άποφασίση ό Έπαρχος της πόλεως του μέ ποιόν τρόπο θά τόν θανάτωνε.

Ο Νικηφόρος παρακολουθούσε μέ άγωνία τίς δοκιμασίες του φίλου του και όταν τόν κλείσανε στην φυλακή, έδωσε πολλά χρήματα στον δεσμοφύλακα, για νά τόν αφήση νά ιδῆ τόν χριστιανό Ίερέα. Σάν βρέθηκε κοντά του, έπεςε στα πόδια του και μέ θερμά δάκρυα τόν παρακαλούσε νά συμπυλιωθούν, για νά μή χωριστούν για πάντα, έχοντας έχθρα μεταξύ τους.

- Συγχώρεσέ με, του έλεγε, εγώ φταίω για όλα.

Μά ό Σαπρίκιος, πράγμα που δέν περίμενε κανείς σε τέτοιες έξαιρετικές στιγμές, έμεινε ψυχρός σα μάρμαρο και άκίνητος σαν πέτρα στα παρακάλια του φίλου του και ουτε βλέμμα καταδέχτηκε νά του ρίξη. Ό Νικηφόρος έφυγε συντετριμμένος από τήν άκατανόητη στάσι του Ίερέως.

Τέλος, άποφασίστηκε νά άποκεφαλιστῆ ό Σαπρίκιος μέ ξίφος. Οι δήμιοι τόν ώδήγησαν στον τόπο της εκτελέσεως και ό Νικηφόρος άκολουθούσε από πίσω, ίκετεύοντας για συνδιαλλαγή. Έτρεμε στην σκέφι πως σε λίγο ό φίλος του θά περνούσε στην αιωνιότητα, ενώ θά τούς έχώριζε ένα άγεφύρωτο χάσμα μίσους. Ό Σαπρίκιος όμως έξακολουθούσε νά μένη σκληρός, σαν γρανίτης.

Οταν έφτασε ή μεγάλη στιγμή, που ό όμολογητής θά κέρδιζε πιά τό στεφάνι της νίκης και τό όνομά του θά γραφόταν ανάμεσα στα όνόματα τών Μαρτύρων, ή Θεία Χάρις τόν έγκατέλειψε. Καθώς ό δήμιος σήκωνε τό ξίφος για νά του κόψη τό κεφάλι, ό Σαπρίκιος ξαφνιάστηκε, σαν νά ξύπνησε από βαθύ λήθαργο. Τρομαγμένος, ρώτησε για ποιόν λόγο τόν είχαν δεμένο.

- Είσαι καταδικασμένος σε θάνατο, του είπε παραξενεμένος ό δήμιος, που για πρώτη φορά έτυχε στα χέρια του Χριστιανός νά δειλιάζη μπροστά στο ξίφος, γιατί άρνήθηκες νά θυσιάσης στους θεούς της πολιτείας.

- Θυσιάζω! τόλμησε νά ξεστομίση ό άρνητής.

Ο Νικηφόρος, που μέ ψυχική άγωνία είχε παρακολουθήσει όλην εκείνη τήν άπίστευτη σκηνή που τόσο γρήγορα ξετυλισσόταν μπροστά του και έβλεπε θείο Άγγελο νά περιμένη νά στεφανώση τόν μάρτυρα, μπήκε στην μέση και φώναξε στον δήμιο:

- Ό Ίησους θέλει σήμερα έναν μάρτυρα κοντά Του. Είμαι Χριστιανός. Άποκεφάλισέ με.

Τῆ θεσι του Σαπρίκιου στο μαρτύριο, τήν πήρε ό Άγιος Νικηφόρος, ενώ σ' εκείνον τόν μνησικακο προστέθηκε και της άρνήσεως τό στίγμα.

Ο Αρχιμανδρίτης Ίωακείμ, κατά κόσμον Ιωάννης Σπετσέρης, από την Κεφαλληνία, ήτο παιδί Ίερέως και ήλθε να κοινοβιάση στη Νέα Σκήτη, στην Καλύβα των "Αγίων Αναργύρων", πού είχαν τότε οι Γέροντες Χριστοφόρος με τόν ύποτακτικό του Συνέσιο. Ο Γέρον Χριστοφόρος ήταν αυτός πού μετέβαλε τή Μονή του Κουτλουμουσίου από ιδιόρρυθμο, πού ήταν πρώτα, σε κοινόβιο. Σ' αυτούς τούς ενάρετους γεροντάδες ήλθε και κοινοβίασε ο Ιωάννης και, αφού υπέμεινε τήν σκληρή δοκιμασία με σπουδή και προθυμία, οι Γέροντες τόν έκειραν Μοναχό, ονομάσαντες αυτόν Ίωακείμ.

Ο Μοναχός Ίωακείμ, μετά από αρκετά χρόνια ύπακοης στους Γεροντάδες του, κατόπιν άδειάς και εύλογίας τών Πνευματικών του, επέστρεψε στον κόσμο όπου τελείωσε τις θεολογικές και άλλες σπουδές του και επανήλθε στην ύπακοή με μεγαλύτερη προθυμία και ταπεινωση.

Μετά τόν θάνατο τών Γεροντάδων του, πήρε ύποτακτικό τόν π. Θεοφύλακτο, έναν άπλο και αγαθό Μοναχό, ο οποίος διηγήθηκε από τή ζωή του Γέροντά του τά ακόλουθα:

Σέ μία Θεία Λειτουργία, πού, με τόν έφηουχάζοντα τότε στό "Άγιο Όρος" Επίσκοπο Μιλητουπόλεως Ίερόθεο, έκαναν στην Ίερά Μονή του Άγιου Παύλου, κατά τήν ώρα του καθαγιασμού και της μετουσίωσης των Τιμίων Δώρων είδεν ο π. Ίωακείμ λάμψη σαν προβολέα, από τόν κουμπέ της Εκκλησίας να επισκιάζή τά Τιμία Δώρα - ή Χάρις του Παναγιου Πνεύματος-. Αυτό τό υπερφυσικό φαινόμενο ο π. Ίωακείμ είπε στον ύποτακτικό του π. Θεοφύλακτο, με τήν έντολή και έπιτίμιο, να μην είπής σε κανέναν τίποτε, όσο αυτός θά ζούσε.

Μετά πάροδον καιρού, ο Επίσκοπος Βόλου Γερμανός κάλεσε τόν Ίωακείμ Σπετσέρη για Πνευματικό έξομολόγο στην έπαρχία του. Εκεί μία εύλαβής κυρία Άνδρομάχη έβλεπε τόν π. Ίωακείμ, όταν έβγαινε στη Μεγάλη Είσοδο της Θείας Λειτουργίας με τά Τιμία Δώρα, να σηκώνεται στον άέρα και να μη πατάη στη γή, παρά μόνο όταν έφτανε στον Σολέα. Κάθε φορά πού λειτουργούσε, άλλαζε όψι ή μορφή του. Τουτό βεβαίωσαν και άλλοι σύγχρονοι του Μοναχοί.

Ο Αρχιμανδρίτης Ίωακείμ είχε μεγάλη εύλάβεια στην Κυρία Θεοτόκο, τήν όποία άκουγαν πώς άποκαλούσε "Παναγίτσα μου" και, όσες φορές πρόφερε τό όνομα αυτό, τά μάτια του, σαν δυό κρουνοί, τρέχανε καφτά δάκρυα.

Ήταν πολύ έγκρατης και λιποδίατος· με έναν καφέ και λίγο μέλι μπορούσε να περάση τήν ήμερα του. Μετά από τό Άπόδειπνο δέν έπινε ούτε νερό· τουτό επέβαλε και στον ύποτακτικό του, στον όποιο έλεγε: "Γιά να έχης μισθό αίώνιο πρέπει να κάνης πολλούς και σκληρούς άγώνες, διότι τά καλά έργα με κόπο και πόνο άποκτώνται και με μόχθο κατορθώνονται". Και ο ίδιος, για να δώση τό καλό παράδειγμα, πολλούς κόπους και σκληρή ζωή έκανε με στερήσεις και κακου-

χίες και δέν παραμελούσε ποτέ τόν καθημερινό του Κανόνα - τήν προσευχή - ή όποία ακατάπαυστα έβγαινε από τό στόμα του. Ήταν πρόσχαρος και όμιλητικός. Στην Εκκλησία και τό δωμάτιό του ποτέ δέν έβανε θερμανσι, όσο κρύο κι άν έκανε, και έλεγε: "Πάτερ Θεοφύλακτε, οι Πατέρες πώς άντεχαν πάνω στους στύλους; Δέν κρύωναν; Κι έμεις μέσα στα σπία και στα ρούχα τυλιγμένοι κρυώνουμε!"

Μερικοί Άδελφοί, του λέγανε, πώς "ο τάδε και ο τάδε σε κακολογούν", κι αυτός τούς άπαντούσε: "Σας παρακαλώ, φίλοι και άδελφοί μου, μη συκοφαντήτε και λέτε κακά λόγια για τούς εύεργέτες μου". Κι έτσι με τόν γλυκό κι ευγενικό του τρόπο συμφιλωνε και έκανε τούς πάντας να αγαπιούνται και να μην άλληλοβρίζονται.

Στή Χαλκίδα διετέλεσε πολλά χρόνια ιεροκήρυκας. Εκεί ο Θεός πολλά θαύματα και σημεία έπετέλεσε με τις προσευχές του. Στην Ριζάρειο Σχολή υπήρξε μαθητής του Άγιου Νεκταρίου. Όταν ο Άγιος κομήθηκε τό 1920, πήγαινε συχνά και έκανε προσευχή στον τάφο του και αισθανότανε να βγαίνει από τό σώμα του Άγιου εύωδια άρρητη.

Χρημάτισε και στην Άθήνα ιεροκήρυκας και λειτουργούσε Άτακτικά στο μετόχι του Παναγιου Τάφου, στους Άγίους Αναργύρους. Μία γυναίκα τόν έπεσκέφθη και του παραπονέθη πώς δέν μπορεί ν' άποκτήση παιδιά. Ο π. Ίωακείμ, αφού έκαμε θερμή προσευχή για τή γυναίκα αυτή, πήρε τά Λείψανα των Άγιων Αναργύρων, τά έναπέθεσε πάνω στο στήθος της γυναίκας και έκαμε μία εύχή. "Υστερα απ' αυτό τήν εύλόγησε ο Θεός και άπέκτησε παιδιά ή εύλαβής εκείνη Χριστιανή.

Σ τήν ίδια Εκκλησία βρήκε τόν π. Ίωακείμ μία κοπέλα πολύ θλιμμένη και τελείως άπελπισμένη, ή όποία του είπε: "Γέροντα, έχω άποτυχία στην ζωή μου και δέν μπορώ πλέον να ζήσω, δέν υπάρχει καμία έλπίδα και θ' άυτοκτονήσω. Ο π. Ίωακείμ τήν πήρε από τό χέρι, τήν πήγε μπροστά στην εικόνα του Χριστου και με κατάνυξι και πίστι πολλή προσευχήθηκαν μαζί. Τήν έβαλε γονατιστή μπροστά στον Δεσπότη Χριστό. "Υστερα από τήν θερμή αυτή προσευχή φώτισε ο Θεός τόν π. Ίωακείμ και της είπε: "Πήγαινε κοπέλα μου στη μητέρα του παιδου πού αγαπάς και πές της με πολλή ταπεινωση, θέλω μ' όλη τή δύναμη της ψυχής μου να σε κάνω μητέρα μου και να γίνω θυγατέρα σου". Η κοπέλα πίστεψε στα λόγια του Γέροντα και όταν πήγε και είπε αυτά στη μητέρα του παιδιου, εκείνη άμέσως τήν άγκάλιασε, τήν φίλησε και της είπε: "Θεωρώ, κοπέλα μου, χαρά και τιμή μου να σε κάμω νύφη και θυγατέρα μου". Μετά από δύο χρόνια ήρθε ή κοπέλα και του γνώρισε τόν σύζυγο και τό παιδί της, δοξάζοντας τόν Θεό.

Όταν στα γεράματα επανήλθε στη Μετανοιά του, θεάρεστα και όσιακά τελείωσε τόν βίο του, αφού έγγραψε κι άφησε πολλά συγγράμματα, όπως "Η Ερημίτης Φωτεινή" κ.λ.π.

Αθωνική

πολιτεία

ΓΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ, τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΓΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΓΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Άριανίτων 13, 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδειας 4 939

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ